

Man vil formodentlig endnu indvende: Det er dog kun saa Tilfælde, hvor Manden i Virkeligheden misbruger den Ret, han nu har, hvorfor saa sætte hele dette Apparat i Scene for disse Undtagelsestilfældes Skyld! Hertil er Svaret ganske simpelt dette: Det er netop for Undtagelsernes Skyld, at Loven er til. Hvor alt gaar godt mellem Ægtefolk, spørges der ikke om Loven og bør ikke spørges derom. Men i de Tilfælde — de være nu saa eller flere — hvor en Mand misbruger sin Ret, der bør Hustruen kunne søge Beskyttelse hos Loven og dens Haandhævere, men det er det, hun ikke kan nu. Hvor der ingen Lov er, staar selvfølgelig Lovens Haandhævere magtesløse.

De øvrige Ændringsforslag af Flertallet eller dets enkelte Medlemmer (Oscar Hansen og S. Olsen) forbeholder man sig nærmere at begrunde ved den mundtlige Forhandling.

Et Mindretal (H. Holm og M. Nielsen) slutter sig til Lovforslaget, for saa vidt det gaar ud paa at opløse den Sammenblanding af det borgerlige og det kirkelige, som karakteriserer den Form for Ægtefæls Indgaaelse, der nu gælder for Folkekirkenes Medlemmer; og det er enigt i, at medens de Handlinger, der betinge Ægtefæls borgerlige Retshyldighed, ligesom hidtil bør vedblive at være en tvungen Sag for alle, bør den kirkelige Betsignelse ikke paanødes nogen, men gøres til en fuldstændig fri Sag.

Mindretallet finder det ogsaa rigtigt, at man har forladt den Bestemmelse i Forslaget, hvorefter Ægtefæls paa Landet skulde indgaaes for Sognekogden. Men det anser det dog for mindre heldigt at gaa den Vej, som Flertallet foreslaar: at gøre Herredskogderne til selvstændige Ægtefælsforstandere i de Handelspladser og Landkommuner, hvor de bo, og at gøre Stillingen som Ægtefælsforstandere til et borgerligt Ombud i de øvrige Kommuner. De Spørgsmaal, som Ægtefælsforstanderen faar at afgøre, vil undertiden være af saa vanskelig juridisk Art, og det Ansvar, han ved et Fejlskridt kan paadrage sig, saa betydeligt, at man er be-

tænkelig ved at gøre Stillingen som Ægtefælsforstandere til et tvunget borgerligt Ombud. Man finder det i hvert Fald heldigt, at Undersøgelsen af Ægtefælsbetingelserne og Sagttagelsen af de for Ægtefæls Indgaaelse bestemte Former lægges i Hænderne paa vedkommende Retsbetjent. Skulde saa Hensyn til Bejængden eller lignende gøre det ønskeligt, at Ægtefæls formelle Afslutning foregik paa et andet Sted end Herredskontoret, var der jo intet til Hinder for, at Herredskogden, hvis han ikke selv kunde komme til Stede, overdrog en paa Stedet bosiddende Mand at handle paa hans Vegne. Derfor stiller Mindretallet under Nr. 28 Forslag om, at Ægtefæls Indgaaelse skal foregaa i Kjøbenhavn for Magistraten, i Købstæderne og paa Landet for vedkommende Retsbetjent.

Angaaende Formen for Ægtefæls borgerlige Afslutning finder Mindretallet det ikke rigtigt, at man gennem Tale og Formaning til Brudefolkene søger at give den en saadan Karakter, at den stærkt minder om den nuværende kirkelige Betsignelse og ligesom er indrettet paa at træde i Stedet for denne. Men paa den anden Side maa Mindretallet kræve, at Ægtefæls Afslutning foregaa paa en saadan Maade, at de vedkommende saa Følelsen af, at de staa over for en af de betydningsfuldeste og alvorligste Handlinger i deres Liv. Mindretallet foreslaar derfor under Nr. 38, at Ægtefæls Stiftelse skal foregaa ved Brudeparrets Underskrift paa et Dokument, hvori Parterne erklære, at de ville indgaa Ægtefæls, og forpligte sig til at leve med hinanden, som det sig rette Ægtefolk sømmer.

Naar Forslaget under § 1 Nr. 11 gør det til en Betingelse for Ægtefæls Indgaaelse, at Parterne have afsluttet en Ægtepagt om Ordningen af deres indbyrdes Forhold under Ægtefæls, kan Mindretallet ikke være med hertil. Det erkender, at der kunde være Grund for Lovgivningsmagten til at ændre de gældende Bestemmelser om Ægtefælsfællernes Myndighed inden for Ægtefæls med Hensyn til Formueforholdene, Børneopdragelsen o. s. v. Men det vilde finde det ganske uforvarsligt at tvinge alle, der vilde